

Тодоръ.

И по една сливовка, Бистро.
Бистра излиза.

Еремия.

(За да заговори нѣщо). Е, свършихте вече вашия дългъ не ли?

Тодоръ.

(Натъртено). Да единъ светъ дългъ.

Еремия.

А споредъ моитѣ книги дългътъ е потисничество.

Тодоръ

(Погледва го укорно). Още ли тия антихристови мисли?

Еремия.

Христосъ говори чрѣзъ моитѣ уста.

Тодоръ.

Не ме сърди Еремия.

Еремия.

Азъ не искамъ да сърдя; но имамъ за правило да не притворствамъ (Къмъ чича си). На ли, добрий чичо, ти едно врѣме ме учеше да не притворствамъ?

Инокентий.

Ехъ, немирни глави сте — и туй то!

Еремия.

(Съ насмѣшка). Немирни, но не тѣй отмѣстителни, както паството ви (Подава му писмото). Вижте какво правятъ тѣ.

Инокентий

(Ваема писмото, чете го на умъ и мръщи вѣжди).
До тамъ!